

//RO {swipe down for EN}

Sâmbătă, 5 octombrie, de la ora 18:00 vă invităm la vernisajul expoziției Laurian Popa: Aici, acum tu nu ești! | Here, now you don't exist!, prima sa expoziție personală de la Galeria Jecza. Curator: Horațiu Lipot.

Evenimentul face parte din programul Noaptea Albă a Galeriilor, astfel încât galeria va rămâne deschisă până la ora 01:00, oferindu-vă mai mult timp pentru a explora noua serie de lucrări ale lui Laurian.

În același timp, în spațiul Jecza Projects, va avea loc prima expoziție personală în România și la galerie a artistei austriece Anita Schmid – „Transcendental Translation”.

Colaborăm cu Cramele Recaș și Comun Caffè pentru a vă oferi o experiență completă.

Laurian POPA: Aici, acum tu nu ești! | Here, now you don't exist!
– new paintings & drawings –

Noua serie de picturi și desene realizate de Laurian Popa are în centrul ei ca subiect, spațialitatea. Atât cea specifică mediului iluzoriu, bidimensional al picturii, cât și cea extinsă, a noului spațiu construit prin raportul ei la privire și privitor. O temă despre limbajul picturii, tratată cu elementele picturii. Despre, sistemul deliberat de semne și indexări care formează domeniul auctorial artistic, chiar și pe cel pe care tindem să îl vedem ca aparținând unei individuații și materialități pregnante, cum este cel al picturii; despre cum vedem, sau cum suntem învățați să vedem, atunci când privirea ne este ghidată prin iconografiile convenționale; despre morfogeneze de tot soiul, asta implicând și natura constitutivă a obiectelor fizice, reale, nu doar reprezentarea lor; despre timp și cum apare el într-un mediu prin excelență Static.

Așadar, ne confruntăm cu o problemă teoretică de factură metaistorică, fiind încifrată în matricea reprezentării a orice pe o suprafață plană, cum recunoaștem și receptăm o figură în fața unui fundal. Să nu ne temem, atunci, să numim aceste lucrări la rândul lor ca metapicturi, conținând un ADN structural în a cărui catene elicoidale, își găsesc locul teme atât de variate și definitorii, ca spațiul nișă, volumetric, apărut în trecento și a cărui tipologie dioramică este spartă de către Picasso și Marcel Duchamp, ca bodegones-urile Barocului spaniol, ca scrijeliturile instinctuale ale lui Cy Twombly ori emailatele linii greșite, ca un fum, din picturile lui Christopher Wool.

Avem, deci, a face cu un spațiu generos, atât vizual cât și teoretic. Unul care trebuie cu siguranță discutat din perspectiva unui autor care practică specific mediul picturii, după anii 2010. Adică când, peste teme [oricum nechestionate la momentul oportun] care țineau de tranziția dificilă la un nou sistem, de fracturile celui vechi, s-au așternut deja aproape două decenii de neo-liberalism, de piață de capital și racordări verticale la vest, în majoritatea domeniilor de activitate sau auctoriale. O temă deopotrivă relevantă contextului

internațional specific artei postbelice, unde moartea picturii este chestionată de-regulă, din zece în zece ani, doar pentru ca în instituțiile muzeale și în mecanismele pieței de artă, să rămână aceeași constantă dominantă.

Realizate în ulei și în culori acrilice, având accente trasate cu aerograful, acestea reprezintă adevărate trompe l'oeil-uri ale actualității. Sunt spații nișă, spații tip chenar, spații care delimitează ca în firidele particulare ale bodegones-urilor, naturi statice cu obiecte pur actuale ale existenței cotidiene a autorului, uneori sugerate direct, altele ușoare și alunecoase ca un gând, o intenție. Pentru un exercițiu de imaginație – pentru că textele de expoziție apar, nu-i așa, înaintea lucrărilor –, gândiți-vă la spațiul din „Coborârea de pe Cruce” a lui Rogier van der Weyden, depopulat și umplut cu obiecte ce plutesc imponderabil, ca în explozia de la finalul filmului Zabriskie Point, a lui Michelangelo Antonioni.

Lucrările au, ca și imaginea postmodernă de mai sus, acel aer de alla prima. Efectul este susținut de contrastul între primul strat al lucrării, așezat cu mătura îmbibată de culoare direct pe pânză și materia onctuoasă a uleiului, care formează spațiului nișă, parcă plutind pe acest fond. Subiectele sunt surprinse rapid, iar familia lor denominativă este atât de diversă, încât un AI din viitor ar putea recrea un individ specific, o persoană, dacă le-ai introduce coordonatele exacte în sistem: un glob de cristal; un desen al soției, artista Diana Sergiuță; o bucată scrijelită de latex; pânze, cabluri și pungii; o cutie din aluminiu deformată; bucăți de materiale și desene nedefinite – obiecte ce devin figurații ale micilor invazii cotidiene. Totalitatea simultană a obiectelor, materialelor și acțiunilor, precum și condițiile de sinestezie care decurg din aceasta, conduc inevitabil la o concepție tip Gesamtkunstwerk.

Dacă partea teoretică trădează filiația sa profesorală, deopotrivă celei de practician, această preferință a subiectelor și așezarea lor compozițională, derivă din cealaltă dimensiune a existenței zilnice a lui Laurian Popa, cea de colaborator cu scena teatrului din Arad. Desigur, acest lucru este evident și în preferința pentru subiect, aranjamentul pe o masă, specific bodegones-urile, dar mai ales pentru perioada din care acestea provin, Barocul secolului al XVII-lea, care trădează aceeași zonă biografică, având în vedere predispoziția acestui stil spre teatralitate, spre ceea ce în tehnicile de manipulare se numește argumentum ad Misericordiam.

De cele mai multe ori, obiectele-subiecți sunt abia sugerate, ca un fum din lumea aerului sau pozitivul lui, scrijelitura în perete, șterse și opacizate în momentul construcției, metastabile și fără un centru gravitațional sau structură concretă, disfuncționalizate deliberat. Discontinuitatea texturilor, a suprafețelor și materialelor este înlocuită de o omogenitate construită artificial, care este rezultatul tehnicilor atente de aerografie ale lui Laurian. Asemeni contemporanilor săi, în studiile întreprinse a priori acestor obiecte incomplete, artistul folosește, cu moderație, fotografia și manipularea digitală. Această abordare creează un alt fel de alla prima, experiențial de această dată, efectul fiind că te simți atras în spațiul în care un gând, o imagine, o idee, abia încep să se formeze sau au fost deja abandonate, distruse, în circuitul simț-cogniție:

Aici, acum tu nu ești!

[ad literam, în acest spațiu nou, creat cu și prin limbajul picturii, privitorul dispare, rămânând privirea]

Naturile statice, iluminate sugestiv – asemeni cutiei cu lumină direcțională a spațiului scenografic –, devin o înregistrare teatrală a scenelor fugare pe care Laurian le construiește în studioul său. În teatrul modern al misterelor autorului, percepțiile optice, haptice și olfactive sunt fuzionate cu o serie de strategii tipice scenografiei, care trec de la simpla performanță a obiectului la celebrarea lui hieratică. Astfel, totul în acest spațiu, este un mister doar pe jumătate dezvăluit. Sunt momente de adevărată spontaneitate și accident, transpuse studiat, cu o cunoaștere a ce pictura, mai mult decât imagistic, poate să facă.

Horățiu LIPOT

//EN

We are thrilled to invite you to the opening of Laurian Popa: Aici, acum tu nu ești! | Here, now you don't exist!, his first solo exhibition in the main gallery at Jecza. Curated by Horatiu Lipot, the event kicks off at 6 PM on October 5th.

In partnership with Noaptea Albă a Galeriilor, the gallery will remain open until 1 AM, offering you more time to immerse yourself in Laurian's new body of work.

Opening at the same time, but in our project space is the first solo exhibition in Romania by Austrian artist Anita Schmid "Transcendental Translation".

We've partnered with Cramele Recaș and Comun Caffè to offer an evening filled with great art, drinks, music, and good vibes.

Special thanks to Banca Transilvania for their support.

We look forward to seeing you on Saturday!